

ΜΗΧΑΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟΝ

ἄρθρον τῆς « Νέας Ἐφημερίδας » περὶ τοῦ βουλγαρικοῦ Σχίσματος ἐθορύβησε πολλοὺς ὑποθέσαντας ὅτι ἡ συνάδελφος ἐζήτησε ἐμμέσως τὴν ἄρσιν αὐτοῦ.

Νομίζομεν ὅτι ἀδίκως ἐθορυβήθησαν, διότι ἠδίκησαν πολὺ τὴν συνάδελφον, πιστεύσαντες ὅτι αὐτὴ ἢ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τόσον ὠραῖα διατυπώσασα τὴν θέσιν ἡμῶν ἀπέναντι τῶν Βουλγάρων, θὰ ἐζήτηε ν' ἀφαιρηθῆ ἀπὸ τοῦ Ἐθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὸ μόνον ὄπλον ὅπερ ἔχουσιν ἐναντίον τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνολογικῶν ὑπερβασίῶν τῶν Βουλγάρων.

Ἐπιθετόμεν ὅτι ἀπλῶς ἠθέλησε νὰ πειράξῃ τοὺς κυρίους ὑπουργοὺς, ἂν καὶ τοῦτο ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπετο ἐν ζητήμασι σοβαροῖς καὶ ὅταν τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν διευθινηθῆι ὑπὸ ἀνδρὸς ἔχοντος ὠρισμένην γνώμην ἐν τῷ ζητήματι αὐτῷ, ἀφ' ὧν οὔτε παρεξέκλινε ποτε, οὔτε ἐννοεῖ νὰ παρεκκλίνῃ.

Καλιθῶν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Πάλιν ἡ Ἀυγὴ Κωνσταντινουπόλεως δημοσιεύει τὰ ἐξῆς δυσάρεστα :

Νεώτεροι ἐπιστολαὶ, ἃς ἐλάβομεν ἐκ Βαλτσικίου καὶ Βάρνης, ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν ὅπως ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀρχῶν τοῦ ἡγεμόνος ἀπέναντι τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ ἐγκατεστημένων ἐλλήνων ὑπηκόων. Κατὰ τὰς ἐν λόγῳ ἐπιστολάς, οἱ βούλγαροι μόνου τοῦ ἀρρεναγωγείου Καθάρνης ἐφείσθησαν καὶ οὐχὶ τοῦ παρθναγωγείου, ὅπερ βία ἐκλείσαν, καθὸ φοβοῦμενοι τὴν διάπλασιν μητέρων, αἵτινες ἐλληνοπρεπῶς ἀναπτυσσόμεναι δύνανται νὰ παρεμβάλωσι δυσσπέρβλητα προσκύμματα εἰς τὸν πλήρη ἐκβουλγαρισμὸν τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλλήνων καὶ εἰς τὴν τελείαν ἐξόντωσιν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ ἑδάφους. Πάντα τὰ λοιπὰ τρόπαια, ἅπερ ἐξεθήκαμεν προ-

χθὲς ἐπὶ τῇ βάσει προηγουμένων ἐπιστολῶν, ἐπιθεβαιούνται καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων, αἵτινες ἐπιπροστιθεῖσιν ὅτι παρὸς ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν ἐν Βαλτσικίῳ ἐλλήνων ὑπηκόων, ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τολμᾷ νὰ ἐξέλθῃ μόνος, κινδυνεύων νὰ συλληφθῆ ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν, νὰ δαρῆ ἀνηλεῶς καὶ νὰ ριφθῆ εἰς τὰς φυλακάς, καὶ ὅτι οἱ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἕλληνες μόνον παρὰ Θεοῦ ἀπακδέχονται ἀντιληψίν, μηδενὸς ὑπάρχοντος ὅπως προστατεύσῃ αὐτοὺς κατὰ τῆς μῆνιος τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν.

Ἡ αὐτὴ Βυζαντινὴ συνάδελφος ἐπιπίπτει δριμύτως ἐναντίον τοῦ ἐν Σόφια πολιτικοῦ ἡμῶν πράκτορος κ. Ραγκαβῆ ὡς ἀδρανούντος καὶ μόνον παγοδρομοῦντος. Ἡμεῖς τρώμεν ἐκπλαττόμεθα ἐπὶ τοῖς γραφομένοις, διότι τὸν κ. Κλέωνα Ραγκαβῆ νομίζομεν ἐκ τῶν μάλλον διακεκριμένων διπλωματικῶν ὑπαλλήλων. Οὐχ ἦττον τὰ πράγματα βοῶσιν ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ τὸ ζήτημα στρέφεται εἰς τοῦτο : ἂν ἐνεῖα τῆς ἀμελείας τοῦ ὑβρίζομεθα ἐν Βουλγαρίᾳ ἢ ἂν ἀνεξαρτήτως τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ ἡ ἐλληνικὴ ἀντιπροσωπεῖα ἐν Σόφια καταδικάζεται νὰ ἦνε ἀπαθὴς μάρτυς τῶν ὑβρεῶν αὐτῶν. Οὐχ ἦττον, ὁ κ. Κοντόσταυλος πρέπει νὰ σκεφθῆ ἂν ἔχη λόγον ὑπάρξεως ἢ ὑπάρξιν ἐν Βουλγαρίᾳ τοῦ πρέσβεως ἢ τῆς πρέσβειας.

Εἶνε πλέον βέβαιον ὅτι ὁ ἐν Σέρραις πρόξενος ἡμῶν κ. Μπέτσος ἐναυάγησε καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ ἐν τῇ ἐθνικῇ ἀποστολῇ του, διότι καὶ μετὰ τὰς ἐγγωρίους ἀρχὰς ἀπὸ μηνῶν ἡδὴ διατελεῖ ἐν πλήρει ρίξει καὶ μετὰ τῶν προῖσταμένων τῆς πόλεως εὐρίσκεται εἰς πληρῆστέραν διάστασιν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος φαίνεται ἀπογοητευμένος, καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν μεταθεσίν του. Οὐδόλως θ' ἀπορήσωμεν ἀκούοντες ὅτι ὁ κύριος Μπέτσος μετατεθεῖς ἀλλοῦ ἐπέτευχε θαυμασίως, διότι κατέχευε οὐκ ὀλίγα προσόντα πρὸς τοῦτο ἄλλ' ἐν Σέρραις ἀπέτευχε, καὶ εἶνε ὡς νὰ μὴν ἔχωμεν πρόξενον ἐκεῖ· διὰ τοῦτο ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ὁ πόσον φίλτρον πρὸς τὴν Μακεδονίαν ἔχων ὀφείλει νὰ ἐκλέξῃ ὑπέροχον ἄνδρα τὸν ὁποῖον ν' ἀποστείλῃ ἐκεῖ, νὰ φροντίσῃ δὲ καὶ περὶ τοῦ προξενείου Θεσσαλονίκης, διότι ἔχομεν ἀνάγκην ἀνδρῶν ἐξόχων ἐν τοῖς μακεδονικοῖς κέντροις. Τοῦτο πρέπει νὰ ἐννοηθῆ. Νὰ διασπασθῆ ὁ φαῦλος κύκλος τῶν

προξενικῶν ζωφίων, καὶ νὰ ζητηθῶσιν ἄνδρες νοῦς, ἀρετῆς καὶ δυνάμεως, εἰς οὓς καὶ νὰ παραχωρηθῶσιν ἄφθονα τὰ μέσα τῆς ἐνεργείας.

Τὴν Κυριακὴν, τὴν ἑνὴν ὥραν μ. μ. ἐν τῷ Δημοσίῳ Γυμναστηρίῳ γενικαὶ ἐξετάσεις, δύο Γυμνασίων, τοῦ Διδασκαλείου καὶ δύο ἑλληνικῶν σχολείων. Κόσμος πολλὸς, κινήσεις πανηγυρικῆ, ἀρχαί, ὠραῖον φύλον, μουσικῆ, μουσικαὶ, λόγοι τοῦ κ. Φωκιανοῦ, γυμνάσια ἀξιούετα, τετρακόσια νέα ζεύγη κορινθῶν, κλπ. κλπ.

Τώρα ποῦ ἀπεφασίσθη ἡ ἵδρυσις αὐτοσχεδίου Φρενοκομείου ἐντὸς τῆς ἐν Δαφνίῳ μονῆς, καλὸν εἶναι ἵνα μὴ ἔχωμεν κανέν καταστήμα ἀναμιλλώμενον πρὸς τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἐν Κερκύρα, νὰ προσκληθῆ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ εἰδικῶς σπουδαστὴς τὴν φρενολογίαν ἐν Παρισίοις καὶ Βιέννῃ κ. Σίμων Ἀποστολίδης ὅπως γνωμοδοτήσῃ περὶ τε τῆς κατασκευῆς καὶ διασκευῆς αὐτοῦ. Ἀπευθυνόμεθα ἐλπίζοντες ὅτι θ' ἀκουσθῶμεν πρὸς τὸν ἐξ ὀφείου τοῦ ὑπουργείου εἰδικὸν φίλον τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» νέον ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν, κ. Λομβάρδον, ὃν καὶ συγχαιροῦμεν διὰ τὴν εὐρυσιν τοῦ κυβερνητικοῦ του κύκλου.

Ἡ κατὰ τοῦ Μουζάμελ προχθὲς ἐπὶ διγαμίᾳ δίκη εἶχε διακοπῆ, ὡς εἶπομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, μέχρι τῆς τετάρτης ἐσπερινῆς ὥρας, ὅτε θὰ ἤρχετο ἡ ἀπάντησις τοῦ δημάρχου Ἐρμουπόλεως. Ἐρθασεν αὕτη μετὰ πολλὴν προσδοκίαν, δηλοῦσα ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸ δημοτολόγιον ἕνας Χριστόδουλος Μουζάμελ. Ἄλλ' ὁ συνήγορος κ. Ποταμιᾶνος

ἐν δικανικῇ ἐτοιμότητι ἐνίσταται ἀμέσως κατὰ τῆς ἐπικειμένης ἐξακολουθήσεως τῆς δίκης, διότι, λέγει ὁ πελάτης του εἶναι Χρῆστος, ἄλλο δὲ Χρῆστος καὶ ἄλλο Χριστόδουλος. Συνεπῶς τὸ δικαστήριον ἀνέβαλλεν ἐντὸς τῆς Συνόδου τὴν ὑπόθεσιν, μέχρις οὗ ἡ Εἰσαγγελία δυνηθῆ νὰ προσαγάγῃ θετικωτέρας ἐνδείξεις περὶ τῆς ταυτότητός του· ἐνῷ ὁ κατηγορούμενος ἐξακολουθεῖ διαμαρτυρούμενος ὅτι ποτὲ δὲν εἶδε τὴν Σύρον, καὶ κλαίων διότι ἐπέστρεφε πάλιν εἰς τῆς ὑποδικίας τὰς βασάνους.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἀνεχώρησεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μεταβαίνων εἰς τὴν νέαν ἐν Φιλιππουπόλει θέσιν τοῦ ὁ διερμηνεὺς τοῦ ἐκεῖσε προξενείου κ. Λάμπρος Ἐνυάλης, ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων συγχρόνων νέων, γνήσιος Θράξ, περὶ οὗ δὲν ἔχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃ τὰ περισπούδαστα αὐτοῦ καθήκοντα μετὰ τοῦ ζήλου, τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς φιλοτιμίας, ἅτινα τὸν διακρίνουσι.

Τραγικώτατος θάνατος σήμερον τὸ πρωτὶ ἐπλήξε τὸν νέον **Ἐμμανουὴλ Στρατουδάκη**, τὸν ποιητὴν τῶν κρητικῶν ἀγώνων, ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ μετὰ τὸ ὄπλον εἰς χεῖρας γράψαντα τὰς πλείστας τῶν *Κρητικῶν Ἐμπνεύσεών* του, εἰς ἃς ὁ νεανίας ἐξήρητο εἰς τοὺς χρυσοὺς αἰθέρας τῆς ρομαντικῆς του φαντασίας. Καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ δὲ βίῳ φιλόπωνος καὶ φιλότιμος ὡς γραμματεὺς ἐν τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ καὶ ὡς τοιοῦτος ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας διεκρίθη ὁ κάλλιστος νέος δυνάμενος βραδύτερον ἐν γονιμωτέρῳ σταδίῳ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν πατρίδα του ὁ γεννητὸς καὶ αἰθθηματίας νέος. Ὁ ἀτυχῆς Μανώλης ἠγέρθη τὴν αὐγὴν κατὰ τὴν 4 ὥραν καὶ μόλις προφθάσας νὰ ἐπικλιε-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 474)

Ἐπήδησαν τὸν κρημὸν τῆς ὁδοῦ καὶ προὐχώρησαν μέχρι τῆς ὀχθῆς τοῦ Φροῦ, τοῦ ὁποῦ τὰ ὕδατα ἦσαν ἐν τῇ κατωτάτῃ καταβάσει των. Καὶ ἐνῷ ὁ Ἰάκωβος, ἕτοιμος νὰ ὀλολύξῃ, ἔθεώρει τὴν περιστροφὴν τῶν ὑδάτων, ὁ κ. Λαγγάρδ περισυλλεγείς ἀνεπόλει εἰς τὴν μνήμην του τὴν σκηνὴν τῆς διασώσεως τῆς νεανίδος.

Ὁ κλάδος τῆς ἰτέας, εἰς ἃν εἶχεν ἀναρτηθῆ ὁ Λυκογιάννης, ἦτο πάντοτε ἐκεῖ· ἔβλεπεν ἀκόμη τὴν Ἰωάνναν ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς χλόης, ἐπανερχομένην βαθμιαίως εἰς τὴν ζωὴν, καὶ τὸν Λυκογιάννην διάβροχον, ὀρθόν, ἀκίνητον παρατηροῦντα μετ' ἀγωνίας τὸ πελιδνὸν πρόσωπον ἐκείνης, ἣν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ θανάτου. Ὁ κ. Λαγγάρδ συνησθάνετο ἀλληλοδιαδόχως τὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις, τὰς αὐτὰς συγκινήσεις, τὰς ὁποίας καὶ τότε.

— Ἰάκωβε, εἶπε μετὰ τινα λεπτά, ἃς ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτὴν, ἥτις μᾶς φέρει πολὺ ὀδυνηρὰς ἀναμνήσεις.

— Ἐκεῖ κατεκρημνίσθη, ἐκεῖ ἔγινε ἄφαντος διὰ πάντοτε! εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ τόνου γοεροῦ.

— Ἐλθετε, φίλε μου, ἔλθετε, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ. Καὶ ἔσυρε τὸν νεαρὸν ἀξιοματικόν.

Ὅτε δὲ προὐχώρησαν μέχρις ἀποστάσεως πενήτηκοντα βημάτων, ὁ κ. Λαγγάρδ ἀναλαβὼν τὸν λόγον.

— Πόσον ἀπέχομεν ἀπὸ τὸν φαῖον λόφον; ἠρώτησε.

— Τρία τέταρτα τῆς λεύγας περίπου.

— Ἐκεῖ ὁ Λυκογιάννης εἶχεν ἐγκαταστήσει τὴν κατοικίαν του;

— Μάλιστα, εἰς ἕνα φυσικὸν ἄντρον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου.

— Ἡμπορεῖτε νὰ εὑρῆτε τὸ ἄντρον τοῦτο;

— Βεβαίωτατα. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχα ἐκδράμει ἕως ἐκεῖ.

Ἀφοῦ ἐπίστευσα εἰς τὴν κατηγορίαν τὴν ἐναντίον αὐτοῦ, τὸν παρέδωσα προδοτικῶς εἰς τοὺς χωροφύλακας, ὑπήκουσα μεταβὰς εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κατοικίας του εἰς αἴσθημα λύπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Μάλιστα, καταλαμβάνω.

— Τὸ σπήλαιον ἦτο ἄλλοτε ἀπρόσιτον ἢ εἰσοδὸς του

σθῆ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ του ἐσβυσεν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ροδοσφαεοῦς ἡοῦς, ὁ ὅσον πλατωνικῶς ἀγαπήσας τὰ ρόδα καὶ τὰς ἀναλαμπάς των.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Πύργου, τῆ 5ῃ Μαΐου. «Ἡ καλλιέργεια τῶν κτημάτων ἐξακολουθεῖ δραστηρίως, τὸ δὲ ἡμερομίσθιον ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ὑψοῦται. Ἐφέτος καλλιερ-γοῦμεν διὰ τοὺς ἐργάτας, οἵτινες θὰ πλουτίσωσι, καὶ διὰ τοὺς ποιμένας, οἵτινες ἀπέβησαν θρασεῖς, ἐν πλήρει μεσημβρία εἰσερχόμενοι εἰς τὰ κτήματα καὶ κατατρώγουν αὐτά. Μᾶς ἐπιβάλλετε φόρους, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀσφαλιζετε τὸ προϊόν τῶν κτημάτων μας; Εἶναι λυπηρὸν θέαμα νὰ βλέπη τις τὸν κτηματιὰν ἔπειτα ἀπὸ τόσου κόπου καὶ ἐξοδα καταστρεφόμενον ἀπὸ τὰ ποίμνια, καὶ ἀπελπιζόμενον ἅμα, διότι δὲν εὐρίσκει προστασίαν!»

Εἶδησις εἰς τὸ Ἱατροσυνεδριὸν μας. Ἐν Βομβᾷ ἐξεργά-γη χολέρα, ὅλα δὲ τὰ ἐκεῖθεν προσερχόμενα πλοῖα ὑποβάλλονται ὑπὸ κάθαρσιν.

— Ἴδου καὶ τρυφερότητες γερμανοτουρκικαί. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἐξέφρασεν ἐπιθυμίαν ὅπως νέοι ὀθωμανοὶ ἀξιωματικοὶ προσκληθῶσιν εἰς τὸν γερμανικὸν στρατόν. Ὁ Σουλτάνος ἔσπευσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἱκανὸς ἀριθμὸς τούρκων ἀξιωματικῶν ἐστάλησαν ἤδη εἰς Γερμανίαν συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ ἵππικοῦ Καίλερ πασσᾶ.

— Φαίνεται ὅτι ὁ νέος διοικητὴς τοῦ Αἰθιόπιου Βάσσης πασσᾶς δὲν θὰ μεταβῆ εἰς τὴν θέσιν του, καθόσον ἡ κυρία του πάσχει σκληρὸν νόσημα ἀπὸ διατίας ἀνίατον, ἀγούσμεν πύϊας φύσεως, μὴ ἐπιτρέπον οὔτε ταξείδιον εἰς αὐτὴν οὔτε ἀπομάκρυνσιν τοῦ προσφιλοῦς της ἀπὸ κοντά της. Καὶ οὕτω μένει ὁ Ρουστὲμ πασσᾶς εἰς τὴν θέσιν του.

— Πεῖνα ἐξεργάγη ἐν τῷ νομῷ τῆς Προύσης, καὶ ἰδιαί-τέρως εἰς τὸ Καραχισάρ Σαρκῆ! Πῶς σᾶς φαίνεται καὶ τοι-ούτου εἶδους ἐπιδημία;

— Προσεχῶς ἄρχονται αἱ διαπραγματεύσεις τοῦ ὑπουρ-γοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας μετὰ τῶν ἐν Κωνσταν-τινουπόλει ἀντιπροσώπων τῶν ἐξ μεγάλων δυνάμεων περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ διαδεχθῆ τὸν κ. Φωτιάδην εἰς τὴν Γε-νικὴν Διοίκησιν τῆς Κρήτης, ληγούσης τῆς ὑπὸ τοῦ Ὁργανι-κοῦ νόμου ὀρισμένης προθεσμίας.

Ἐπὶ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἄρχεται τῆς συνεργασίας τοῦ ἐν τῷ Μὴ Χάνεσαι ὁ φίλος κ. Κωνσταντῖνος Ἱε-ροκλῆς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Σήμερον Σταύρος Ἡλίας καὶ Σπύρος Ἡλίας, πατὴρ καὶ υἱὸς, κατηγορούμενοι ἐπὶ φόνῳ. Καὶ ὁ φόνος διεπράχθη μετ' ἐξόχου ὀμότητος τὴν πρώτην Μαΐου τοῦ 1882 ἐνταῦ-θα ἐν μέσῳ ὁδῷ ἐξωθεν ἐνὸς καφενεῖου.

Ὁ φονεὺς διήρχετο ἀμέριμνος τὴν ὁδὸν, κρατῶν μά-λιστα εἰς τὸ χεῖρ του τὸ ἀπαραίτητον ἄνθος τῆς πρωτο-μαγιάς. Ἀλλὰ παραδοκοῦσιν αὐτὸν οἱ δύο κατηγορούμε-νοι. Ἄμα τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ ὁ γέρον πατὴρ κραυγάζει πρὸς τὸν υἱόν. «Τί τὸν φυλάς; χτύπα!» Ὁ υἱὸς πλησιάζει ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ καταφέρει κτύπημα ἐπὶ τῆς ὀμο-

κρυμμένη ἀπὸ βάτους καὶ ἀκάνθας ἦτο ἀόρατος, ἀλλ' οἱ Πρώσοι ἐβαλαν πῦρ εἰς αὐτοὺς.

— Οἱ Πρώσοι;

— Ἀπεπειράθησαν νὰ συλλάβουν τὸν Λυκογιάννην.

— Διατί;

— Ἐπειδὴ ἀγανακτήσας διὰ τὸν βδελυρὸν τρόπον δι' οὗ ὁ πολέμιος προσεφέρετο εἰς τὴν χώραν μας ὁ Λυκογιάν-νης γενόμενος ἄτακτος τοὺς ἐπολέμει λυσσώδως.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξηκολούθησε διηγούμενος εἰς τὸν κύριον Λαγγάρδ πῶς ὁ Λυκογιάννης ἔχων πυροβόλον, τὸ ὁποῖον εὔρεν ἐν τῷ δάσει, ἐπρομηθεύθη πυρίτιδα καὶ σφαίρας δι' ἐνὸς εἰκοσαφράγκου, τὸ ὁποῖον πιθανῶς εἶχεν εὔρει ἐν τινι στενωπῷ.

Βλέπων ὅτι ὁ σύντροφος ἤκουεν αὐτὸν μετὰ τινος προ-σοχῆς ἀποδεικνύουσας ἐκτακτὸν ἐνδιαφέρον, ὁ νεανίας μετ' εὐχαριστήσεως τοῦ ἀφηγήθη ὅλα τὰ κατορθώματα τοῦ ἀ-γριανθρώπου.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἐξοχόν! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λαγγάρδ μετὰ τινος ἐνθουσιασμοῦ.

— Ὁ Λυκογιάννης εἶνε φύραμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνονται ἥρωες.

Ταχεῖα λάμψις διήλθε διὰ τοῦ βλέμματος τοῦ κυρίου Λαγγάρδ.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, Ἰάκωβε, ὁ δυστυχὴς οὗτος ἔχει μεγάλην καρδίαν.

Ἄν καὶ ὁ κ. Λαγγάρδ δὲν εἶχεν εἶπει εἰσέτι πρὸς ποῖαν διεύθυνσιν ἤθελε νὰ ὑπάγωσιν, οἱ δύο ἄνδρες εἶχον ἀφήσει τὴν ἑδὸν καὶ διηυθύνθησαν εἰς ἀτραπὸν, ἄγουσιν εἰς τὸν Φαῖον Λόφον κατὰ μῆκος τῆς ἄκρας τοῦ δάσους.

— Ποῦ μᾶς φέρεῖ ἡ ὁδὸς αὕτη, Ἰάκωβε; ἠρώτησεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

— Εἰς τὸ ὄροπέδιον τῶν βράχων.

— Ὅπου εἶνε ὁ Φαῖος Λόφος;

— Μάλιστα, κύριε. Ἐνόησα ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ ἰδῆτε τὸ ἄντρον τοῦ Λυκογιάννη καὶ σᾶς ὁδηγῶ ἐκεῖ.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου.

Μετὰ ἡμισεῖας ὥρας ἐπιμοχθον πορείαν, διότι ὤφειλον κατὰ πάσαν στιγμὴν νὰ ἀπαλλάσσωνται τῶν ἀκανθῶν, αἰ-τινες περιεπλέκοντο εἰς τὰς κνήμας των, ἀμφότεροι εὐρέθη-σαν εἰς τοὺς πρόποδες τοῦ κολοσσαίου βράχου κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου.

— Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρισκόμεθα, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἦσαν ἀδιέξοδοι θάμνοι τοὺς ὁποίους ἔκαυσαν οἱ Πρώσοι.

— Βλέπει τις ἀκόμη πανταχόθεν πολυάριθμα ἔχνη πυρ-καϊκᾶς.

— Καθ' ἣν ἡμέραν οἱ χωροφύλακες εἶχον συλλάβει τὸν

πλάτης, ἔπειτα καὶ ἄλλο, καὶ ἄλλο καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἄλλο ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι βλέποντες τὰς ἀλληλοδιαδόχους καὶ παρατεινόμενους αὐτοὺς κτύπους, νομίζουσιν ὅτι ὁ κατηγορούμενος δίδει γροθιαῖς. Ὁ παθὼν ἐκπνέει μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ἐνῶ ὁ φονεὺς συλλαμβάνεται ὑπὸ χωροφύλακος, εἰς ἃν παραδίδει τὴν μάχαιράν του, τὴν ὁποίαν μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἔργου του εἶχεν ὡς ἐν θριάμβῳ κρεμάσει ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ὁ γέρον πατὴρ ἀπεσῆθη ἡσύχως, κατὰ τὰς στιγμᾶς τῆς γενικῆς συγκινήσεως καὶ ταραχῆς.

Ἀφορμὴ τοῦ κακουργήματος, κατὰ τινὰς μάρτυρας, εἶνε **ράπισμα** δοθὲν ὑπὸ τοῦ φονευθέντος εἰς τὸν πατέρα κατηγορούμενον κατ' ἄλλους, μάλωματα τῆς γυναικὸς τοῦ γέροντος μετὰ τὰς ἀδελφάς τοῦ παθόντος. Ἀξιοσημείωτος δὲ ἡ μεγίστη ψυχολογικὴ ἐπιρροή, ὡς ὁ πρῶτος μάρτυς ἀνέφερε, τὴν ὁποίαν ἐξήσκησαν ἐπὶ τοῦ αὐτουργοῦ τῆς πράξεως οἱ γονεῖς του· αὐτοὶ τὸν ὤθησαν εἰς τὸ ἐγκλημα, καὶ οὗτος ἔτρεφε φανατικὴν ὑπακοὴν πρὸς ἐκείνους. Ὁ πατὴρ, ὅτε ἐδέχθη τὸ **ράπισμα** ὑπὸ τοῦ φονευθέντος, ὠρίσθη ὅτι θὰ τὸ πληρῶσῃ ἀκριβᾶ. Ἡ μήτηρ, **μία μέγαιρα**, κατὰ τὸν αὐτὸν μάρτυρα, ἄφισε τὴν **κατάρτα** τῆς εἰς τὸ παιδί τῆς ἂν δὲν τὸν σκοτώσῃ· καὶ τὸ παιδί ὑπήκουε πάντοτε τυφλῶς τὴν μητέρα του. Ὅ,τι ἐβγαζεν ἀπὸ τὴν δουλειά του, τὰ ἔφερε ὅλα πρὸς αὐτήν· ὅταν ἀμελοῦσε νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐκείνη τὸν ὕβριζε φοβερά· καὶ ὁ υἱός, καίτοι ἀνὴρ πλέον, ἔκρυπτε ἄφρονος τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰς ὕβρεις.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τὸ ἀποτελέσμα τῆς δίκης.

Λυκογιάννην, ὑπῆρχον ἀκόμη ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἀντροῦ καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ κάλαθοι διαφόρου μεγέθους, μετὰ τοὺς ὁμοίους ὁ δυστυχῆς ἔκαμε τὰς προμηθειάς του. Τὰ κατασκευασθέντα ὑπ' αὐτοῦ ταῦτα ἀντικείμενα ἔλαβον πρόσωπά τινά νὰ τὰ φυλάξουν ὡς κειμήλια.

Ὁ Λυκογιάννης ἠγάπα τοὺς κοχλίας καὶ ἔτρωγε μεγάλην ποσότητα, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὄστρακα. Ἀλλ' ἄς μπουῖμε εἰς τὸ σπήλαιον· ἔχω μαζί μου φῶσφορα· μία δρᾶξ ξηρῶν φύλλων, τὰ ὅποια θὰ καύσωμεν, θὰ μᾶς φωτίσῃ ἀρεκτὰ διὰ νὰ μπορέσουμε νὰ δούμε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κατοικίας.

Τοῦ νεανίου ἀνάψαντος φῶσφορον εἰσέδυσαν ὑπὸ τὸν θόλον. Ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ὁ ἀξιοματικὸς ἔλαβε πτέρεις ἐκ τοῦ σωροῦ τῶν φύλλων, τῶν ἀποτελούντων τὴν κλίνην τοῦ Λυκογιάννη καὶ ἤναψεν αὐτάς. Ὁ μὲν καπνὸς ἐξῆλθε διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ θόλου, ἡ δὲ φλόξ διέχυσε τὴν ἀσθενῆ λάμψιν τῆς ἐπὶ τῶν συσσωρευμένων ὀλισθητῶν λίθων τοῦ βράχου.

Ὁ κ. Λαγγάρδ παρετήρησεν ἀκορόστως. Εἶδεν ἐν πρώτοις τὴν κλίνην τοῦ ἀγρίου· εἶτα, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς πάσας τὰς γωνίας καὶ τὰ κοιλώματα τῶν τοίχων, τὸ ὑπόλοιπον τῶν χειμερινῶν προμηθειῶν τοῦ Λυκογιάννη, κάστανα, λεπτοκάρυα, δρυοβαλάνους, ρίζας, ξηρὰ χόρτα.

Ἐνῶ ἐπεθεώρει, ὁ Ἰάκωβος διετήρει συγχρόνως καὶ τὴν φλόγα, ἥτις ἐφώτιζεν αὐτοὺς.

Ἀφῆνε ὁ κ. Λαγγάρδ ἄφησε νὰ τῷ διαφύγῃ κραυγῆ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Ἄγρινιον, 13 Ἀπριλίου

Ἀληθῶς φρίκην ἐμποεῖ παντὶ πολίτῃ, πονοῦντι διὰ τὸ ἀτυχὲς τοῦτο ἔθνος, ἡ ἔνοχος ἀδιαφορία τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῇ καταστροφῇ πολυτιμωτάτου παρὰ τὴν λίμνην τοῦ Ἄγρινιου δάσους· ἔδαφος ἐκτάσεως πλέον τῶν 3,000 στρεμμάτων, καλυπτόμενον ὑπὸ πυκνοῦ δάσους, καθιστῶντος τερπνὴν τὴν ὄχθη τῆς λίμνης, καθαρίζοντος τὸν ἀέρα καὶ διαχέοντος καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς ἐπαρχίας Τριγωνίας τὸ ὀξυγόνον, τὸ ζωικὸν ἀέριον, προσθέτοντος φυτικὴν γῆν εἰς τὸ ἔδαφος, πυκνοῦντος τοὺς ἀτμοσφαιρικοὺς ἀτμούς· καὶ κανονίζοντος τὴν θερμοκρασίαν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους, προσβληθὲν ὑπὸ ἀναξίων πολιτῶν, βανδαλικὸν ἔργον μετερχομένων, ἀπεγυμνώθη ἤδη καὶ ὀλονεν ἐξακολουθεῖ ν' ἀπογυμνοῦται δι' ἐκκοπῆς καὶ ἐμπρησμοῦ. Ἐκεῖ δὲ, ὅπου πρὸ ὀλίγου ἀνεκτίμητον εὐεργέτημα διὰ τὸν τόπον περιεκάλλυνε τὴν ἀρκτικὴν ὄχθη τῆς λίμνης Ἀγγελοκάστρου, ὑπάρχει σωρὸς κατεστραμμένων κορυμῶν ἢ καταστροφῇ τῶν δασῶν κατέστη ἀείποτε διὰ τοὺς ἐνεργούντας αὐτῶν τύπους ἀληθῆς συμφορᾶς καὶ προσεχῆς αἰτίας παρακμῆς καὶ καταστροφῆς· ἡ φθορὰ τῶν δασῶν καὶ ὁ περιορισμὸς αὐτῶν κάτωθι τῶν παρουσῶν καὶ μελλουσῶν ἀναγκῶν εἶνε ἐν ἑκ τῶν δυστυχημάτων ἐκείνων, ἅπερ πᾶσα Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ προλαμβάνῃ, ἐν τῶν σφαλμάτων ἐκείνων, ἅπερ οὐδὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ καὶ τὰ ὅποια δὲν ἐπανορθοῦνται εἰμὴ δι' αἰῶνων ἐπιμονῆς καὶ στερήσεως.

Εἰς ὅλους τοὺς χρόνους ἠσθάνθησαν τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν ἀνάγκην τῶν δασῶν· πρώτη σκιά τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀγρίῳ καταστάσει διατελοῦντος· συχνὰ μάλιστα· ἐν τῶν

— ὦ, τὸ δυστυχῆς, τὸ δυστυχῆς παιδίον! ἀνέκραξε.

— Καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συκρατήσῃ τὴν συγκινήσιν του ἐξερράγη εἰς δάκρυα καὶ ἐκλαυσε γοερῶς.

Ὁ Ἰάκωβος τοὺς ὀφθαλμούς του ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ προστάτου του, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Ἡ ὑπερβολικὴ αὐαισθησία, του δὲν πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς σύνθητες ἐνδιαφέρον διὰ τὸν Λυκογιάννην· βεβαίως εἰς ἄλλην τινὰ αἰτίαν πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ συγκίνησις του!

— Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ διὰ διακεκομμένης φωνῆς, εἶδα, ἔλθετε, φίλε, ἄς ἀναχωρήσωμεν.

Ἐξελθόντες τοῦ ἀντροῦ ἐστράφησαν σιωπηρῶς κύκλῳ τοῦ φανοῦ λόφου καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν διερχόμενοι διὰ τῶν βράχων τοῦ ὄροπεδίου.

Ὁ κ. Λαγγάρδ εὗρε τὸν καιρὸν νὰ καθησυχάσῃ.

— Εἶπατέ μοι, Ἰάκωβε, εἶπε, τί σκεπτονται εἰς τὸ Μαρτίλ, εἰς τὸ Βλαϊνκούρ καὶ εἰς τοὺς παρακειμένους δήμους περὶ τῆς κυρίας βαρόνης Δεσιμαίτζ.

— Πολὺ εὐνοϊκῶς, κύριε. Ἡ κυρία βαρόνη καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς κάμνονε μεγάλα καλά, εἶναι δύο ἄγγελοι προστάται τῆς ἐπαρχίας, δὲν λέγω δὲ ὑπερβολὴν ἂν εἶπῶ ὅτι λατρεύονται.

— Ἡ κυρία Δεσιμαίτζ δὲν ἔχει ὡσαύτως καὶ ἓνα υἱόν;

— Μάλιστα, κύριε· ἀλλὰ μόλις εἶναι γνωστὸς εἰς τὴν χώραν· σπανίως ἔρχεται εἰς τὸ Βωκούρ τρίς ἢ τετράκις κατ' ἔτος καὶ μόνον διὰ μερικὰς ἡμέρας.